

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat M. K., Kancelaria Adwokacka w G., ul. [...] od Skarbu Państwa - Sąd Apelacyjny w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację J. A. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 grudnia 2008 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. z dnia 13 września 2007 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniach orzeczeń Sądów *meriti* przyjęto, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, zawierająca wniosek o uchylenie w całości wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie § 3 oraz § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) oraz przepisów postępowania – art. 278, 286, 236 w związku z art. 391 § 1, art. 49 oraz 44 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność, twierdząc, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty i widoczny bez konieczności dokonywania dogłębnej analizy, narusza § 3 oraz § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń, w którym nie przewidziano wymagania składania zaświadczeń ani wniosków o przyznanie prawa do renty na udostępnianych przez organ rentowy drukach, które mogą być złożone na piśmie lub do protokołu. Oczywiste jest, w ocenie skarżącej, także naruszenie art. 278, 286 i 236 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. ze względu na uniemożliwienie jej zadawania pytań biegłym na rozprawie w związku ze złożoną przez nich do akt sprawy opinią. Charakter zgłaszanych przez nią zarzutów, a także okoliczność pominięcia przez lekarzy składanej przez nią dokumentacji medycznej świadczy o tym, że jej uprawnienia procesowe zostały naruszone. Skarżąca podkreśliła, że nierozpatrzenie przez Sąd Apelacyjny jej wniosków dowodowych w formie postanowienia stanowiło również istotne uchybie przysługujących jej gwarancji procesowych, w tym prawa do rzetelnego procesu.

Skarżąca podkreśliła nieuwzględnienie art. 49 i 44 k.p.c., naruszające zagwarantowane przez Konstytucję prawo strony do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust.1 Konstytucji RP), na które składa się m.in. prawo do rozpatrzenia jej przez bezstronny sąd. Stwierdziła, że Sąd Apelacyjny w [...], ze względu na wytoczenie przez nią powództwa przeciwko sędziemu orzekającemu w jej sprawie przed sądem cywilnym, dokonał wyłączenia tego

sędziego z orzekania w sprawie. W jej ocenie, powinien analogicznie rozpoznać jej wnioski o rozpatrywanie jej spraw przez inny sąd niż Sąd Apelacyjny w [...], ze względu na wytoczenie i prowadzenie przez nią procesów przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w [...].

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów postępowania, mającej charakter oczywisty widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie daje podstaw do takiej oceny. Nie jest oczywisty wpływ na wynik sprawy naruszenia art. 278, 286 i art. 236 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „ze względu na uniemożliwienie skarżącej zadawania pytań biegłym na rozprawie w związku ze złożoną przez nich do akt sprawy opinią”.

Przepis § 3 oraz § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń odnosi się do zasad postępowania przed organem rentowym, więc nie może być mowy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z powodu jego naruszenia przez sąd rozpoznający sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych.

O oczywistości skargi nie mogą świadczyć także zarzuty dotyczące treści postanowień w przedmiocie odmowy wniosków skarżących o wyłączenie sędziów, gdyż podlegały one osobnemu zaskarżeniu (argument *a contrario* z art. 380 k.p.c.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]